

[Dahlgaard.]

i Liberalismens Navn, at drive Landets største Bank som en Statsvirksomhed?

Med Hensyn til de Lovforslag, her foreligger, ønsker jeg at sige, at det radikale Venstre ønsker ikke at forøge den samlede Sum af Skatter paa Forbrug og Omsætning her i Landet. Vi ved godt, at enhver Forhøjelse paa det Omraade, som den højtærede Minister i al Almindelighed er inde paa, gennemføres under Luksusnavnet. I det hele taget, hvad er ikke den danske Befolkning blevet narret ind i under Betegnelsen Luksus af den højtærede Minister gennem de sidste syv, otte Aars Finanspolitik! Men Resultatet? Ja, Resultatet er jo blevet det, at lidt efter lidt hviler alt det, som man betegner som Luksusskatter, direkte eller gennem Overvæltning paa Befolkningen, som et ulideligt Tryk fra Morgen til Aften, der gør Livet og Produktionen dyrere.

Jeg tillod mig under Finanslovens Behandling at spaa, at der vil komme den Dag, hvor mange af dem indenfor Befolkningen, som har ladet sig blænde af den højtærede Ministers Veltalenhed med Hensyn til Luksusens Fordærvlighed, vil faa Øjnene op og se dette Resultat. Og det synes virkelig, som om denne Opvaagnen er begyndt hurtigere, end man kunde vente, at min Spaadom allerede bekræftes. Maaske har ærede Medlemmer set den Artikel, der forleden Dag stod i „Sorø Amtstidende“ om hele dette Forhold. Jeg vil gerne have Lov til her at læse nogle Ord deraf op. En Del af denne Artikel bør staa i Rigsdagstidende som et Vidnesbyrd om, at det ikke endnu er lykkedes den højtærede Minister at sløve Dømmekraften hos samtlige moderate Redaktører her i Landet trods al hans besnærende Tale om Luksus.

„Sorø Amtstidende“ skriver da:

„Vi tror, vort Samfund er naaet saa langt i Retning af Luksusbeskatning, som man moralsk kan forlange med Rimelighed, og maaske længere end, at det samfundsmæssigt svarer Regning, idet en Overdrivelse her let giver Bagslag paa den Maade, at den tænkte Byrde paa Luksusforbruget med Renter væltes tilbage paa Produktionen“. „Der er ikke Tvivl om“, skriver Bladet, „at den skattemæssige Fordyrelse af det, der kaldes Luksus, meget stærkt har bidraget til at holde vort almindelige Prisniveau oppe i en Højde, som gør det vanskeligt for vort Erhvervsliv at konkurrere“. Og Bladet slutter: „Det moralske Ræsonnement, at naar vi bruger saa og saa meget

til Kaffe, Øl og Tobak, har vi ogsaa Raad til det og det nye, ædlere og højere Formaal, lyder smukt, men det holder ikke Stik i Praksis, som Menneskene nu en Gang er. De nye Byrder, som man paa-lægger Borgerne, selv om de aldrig saa meget er til „deres eget Bedste“, vælter de i saa vidt Omfang det er muligt — og Mulighederne er her større, end Lovgiverne tænker sig — over paa andre, og til syvende og sidst nedfælder de sig i en Fordyrelse af Produktionen.“

Jeg har ikke noget at føje hertil. Det er Sandheden om Ministerens Skattepolitik. Det er klogt og rigtigt sagt, jeg kan ogsaa godt sige, at det er talentfuldt sagt.

Den Gang den højtærede Minister fremsatte de foreliggende Lovforslag, syntes det jo ogsaa, som om det foresvævede selv den højtærede Minister, at der kunde komme en Grænse med Hensyn til Luksusbeskatningen. Han var ligefrem betænkelig, han har jo egentlig fraraadet Folketinget at vedtage Chokoladeskatten. Altsaa, vi er nu naaet dertil, at Landets Finansminister forelægger Lovforslag, som han ikke ønsker gennemført.

Man har vel da Lov til at betragte dette Lovforslag som en daarlig Spøg fra Ministerens Side. Vi ønsker i hvert Fald ikke at være med dertil. Vi ønsker i Stedet for, som vi hævdede i sin Tid, da Chokoladebeskatningen var til Behandling her i Rigsdagen, at gaa den modsatte Vej, til en Nedsættelse saa hurtigt som muligt af Skatten paa Kogechokolade og Kakao, disse almindelige Forbrugsartikler. Jeg hørte til min Glæde i Dag, at Venstres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby), var inde paa den samme Tankegang. Jeg er glad derved, idet det er en af de Ting, som Gang paa Gang har været sagt fra Regeringens og Venstres Side, at en Unddragelse af Kogechokolade og Kakao fra Beskatningen var teknisk umulig, skønt man har praktiseret det i Norge. Men det, man har sagt i Dag, tyder altsaa paa, at det ærede Venstreparti er villigt til at forhandle om Muligheden af at unddrage disse to almindelige Forbrugsartikler fra Beskatningen, og det vil jeg gerne være med til at undersøge Muligheden af i et Udvalg. Og hvis det skulde vise sig, at der ikke ligger nogen virkelig Alvor bag det ærede Medlems Partis Udtalelser, vil jeg haabe, at Forhandlingen om dette Forslag hurtigst muligt kan slutte, at Lovforslaget forsvinder hurtigt og lyd-løst ud af Rigsdagen, og at der med det samme kan gives Meddelelse til den paa-